

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

تاریخی

بازتایپ و ارسال از: لاله

تاریخ حزب کار البانی

انستیتوی تحقیقات مارکسیستی لنینیستی در جنب کمیته مرکزی حزب کار البانی
چاپ «نعم فر اشری» تیرانا ۱۹۶۹

بخش شصت و نهم

۱۹ جنوری ۲۰۱۵

فصل چهارم

مبارزه حزب برای تبدیل البانی از کشور کشاورزی عقب مانده به کشور کشاورزی- صنعتی

(۱۹۴۸-۱۹۵۵)

۱- نخستین کنگره حزب کمونیست البانی- چرخش تاریخی در زندگی حزب و کشور

نخستین کنگره حزب کمونیست البانی از ۸ تا ۲۲ نومبر ۱۹۴۸ در تیرانا تشکیل جلسه داد. ۵۶۳ نماینده با رأی قطعی و ۲۹۹ نماینده با رأی مشورتی در این کنگره شرکت جستند که نماینده ۲۹۱۳۷ عضو و ۱۶۲۴۸ نامزد عضویت حزب بودند.

گزارش فعالیت کمیته مرکزی که به وسیله دبیر کل حزب، انورخوجه، داده شد مشتمل بود بر تحلیل کلیه فعالیت های حزب از بدو تأسیس، ارزیابی اهمیت پیروزی هائی که نصیب کشور و حزب گردیده، مراحل مختلفی که کشور و حزب از سرگذرانده اند، طرح مشروح شرایط و علل اشتباهاتی که در اجرای مشی حزب روی داده است. گزارش فعالیت کمیته مرکزی، سیاست حزب را در دوران آینده به وضوح معین می کرد. حزبیت و روش اصولی که در برخورد به مسائل اساسی حزب، در سراسر گزارش حکمروا بود سمت گیری صحیحی به نمایندگان کنگره داد و باعث شد که کار کنگره به خوبی پیش رود.

سمت گیری های اساسی برای ساختمان پایه های سوسیالیسم

کنگره با قوت تمام تأکید کرد که لازم است مبارزه با انحراف از مشی حزب که نتیجه مداخلات خصومت آمیز رهبری یوگوسلاوی می باشد تا آخر ادامه یابد. کنگره سمت گیری های عمده در ساختمان پایه های سوسیالیسم را معین کرد.

وظیفه اساسی در عرصه اقتصادی عبارت از آن بود که کشور به وسیله رشد سریع نیروهای تولید از حالت بسیار عقب مانده بیرون کشیده شود.

این وظیفه بدون صنعتی کردن سوسیالیستی و بدون الکتریفیکاسیون کشور که از عناصر اساسی صنعتی کردن سوسیالیستی است تحقق پذیر نبود. صنعتی کردن کشور ضرورت مبرمی بود که ناشی می شد از احتیاج به ایجاد پایه مادی و فنی کاملاً نوین برای اقتصاد توده ای، توسعه تولید کالائی داخلی، تدارک شرایط مساعد برای سازماندهی نوین کشاورزی بر مبنای سوسیالیستی، تقویت صفوف طبقه کارگر به طوری که این طبقه بتواند مواضع رهبری خویش را تحکیم کند، اهتمام در پاسداری از پیروزی های انقلاب و در تضمین ساختمان سوسیالیسم.

صنعتی کردن سوسیالیستی می بایست با آهنگ سریع صورت گیرد تا عقب ماندگی موروث روزگار گذشته در کوتاه ترین مدت جبران شود، رشد مستقل اقتصاد تأمین گردد و سطح زندگی مادی و فرهنگی توده های زحمتکش به ارتقای قابل توجهی نائل آید. برای ایفای این وظیفه می بایست در درجه اول تکیه بر آن کرد که ثروت های زمینی و زیر زمینی به حداکثر مورد بهره برداری قرار گیرد، صنعت موجود بهتر شود و تجدید سازمان یابد و ضمناً رشته ها و مؤسسات جدیدی بر آن افزوده شود.

کنگره در عین حال که صنعتی کردن سوسیالیستی را تأکید کرد توجه بسیار به ضرورت رهائی کشاورزی از عقب ماندگی و راندن آن به سوی اعتلاء معطوف داشت. یگانه راهی که می توانست ایفای این وظیفه را تأمین کند عبارت بود از تجدید سازمان مناطق کشاورزی بر مبنای سوسیالیستی. پس از انتقاد از اشتباهاتی که در زمینه جمعی کردن کشاورزی وقوع یافته بود به حزب توصیه شد که مساعی خود را «بر تقویت بخش سوسیالیستی کشاورزی (فرم های دولتی) و بر جمعی کردن تدریجی، به اندازه و داوطلبانه زمین در روستاها، از طریق کنوپراتیوهای کشاورزی تولید که باید از پشتیبانی سیاسی، اقتصادی و سازمانی دولت برخوردار باشند»^۱ معطوف دارد.

از آنجائی که شرایط جمعی کردن کشاورزی به مقیاس وسیع، هنوز فراهم نیامده بود حزب سیاست خود را در این زمینه با این شعار بیان کرد. «در زمینه جمعی کردن باید نه شتاب کنیم و نه در جا بزنیم».

از آنجائی که بهره برداری های انفرادی که شایع ترین شکل بهره برداری کشاورزی بودند در سطح نازلی از تکامل قرار داشتند لازم دانسته شد که به دهقانان منفرد کمک های متعدد بشود تا موجب رشد تولید کشاورزی گردد.

در عین حال کنگره خاطر نشان ساخت که خطر رشد سرمایه داری در روستا که در اثر تسلط بهره برداری های انفرادی پیش می آید یک لحظه هم نباید از دیده فروگذار گردد. کنگره رهنمود داد که سیاست تحدید اقتصادی و منفرد ساختن سیاسی عناصر سرمایه داری روستا به موقع اجراء در آید.

^۱ - قطعنامه نخستین کنگره حزب کمونیست البانی. اسناد عمده حزب کار البانی، جلد اول، صفحه ۴۵۴، تیرانا ۱۹۶۰

حزب در اجرای سیاست خویش در عرصه روستا می بایست از شعار لنینی زیرین پیروی کند: « تکیه بر دهقانان تهیدست، اتحاد با دهقانان میانه حال و مبارزه به ضد کولاک».

رشد کشور در راه سوسیالیسم ایجاب می کرد که مبارزه برای برانداختن عقب ماندگی فرهنگی، برای تعمیق انقلاب فرهنگی و ایدئولوژیک دنبال شود. در این مورد می بایست با کلیه وسائل اقدام کرد که آموزش اجباری عملی گردد، به ویژه آموزش دبیرستانی حرفه ای توسعه یابد، آموزش عالی گسترش پذیرد و کادرهای درجه یک در خود کشور و در خارج تدارک شوند.

کنگره از تشبثات رویونیست های یوگوسلاوی و گروه کوچی کوچی که روحیه نفی و انکار سنت ها و ارزش های فرهنگی خلق البانی را در هنر و فرهنگ وارد کرده بودند انتقاد کرد و سپس سمت گیری های عمده ای را که می بایست اساس رشد انقلاب فرهنگی باشد، به دست داد. آموزش و فرهنگ می بایست از آن خلق شود و خدمتگذار توده های بزرگ زحمتکشان باشد و در عین حال که بر ارزش های ملی تکیه می کند مضمون عمیق سوسیالیستی بیابد. حزب می بایست در آموزش، در هنر و فرهنگ به ضد نفوذ بورژوازی به مبارزه برخیزد و قویاً بردانش مارکسیستی- لنینیستی تکیه زند.

سمت گیری ها و وظایفی که کنگره معین کرد به اشتباهاتی که در عمل ساختمان سوسیالیسم پیش آمده بود پایان داد و برنامه حزب را در مورد ساختمان پایه های سوسیالیسم تکمیل کرد و بسط داد و متبلور ساخت. این سمت گیری ها در برنامه های دراز مدت تکامل اقتصادی و فرهنگی کشور تجسم یافت.

کنگره طرح رهنمود های نقشه دوساله رشد اقتصادی و فرهنگی ۱۹۴۹ - ۱۹۵۰ را بررسی و تصویب کرد. اجرای این برنامه می بایست به تدریج شرایطی را فراهم آورد که رشد اقتصاد را طبق نقشه های دراز مدت تر میسر گرداند.

طی نقشه دوساله می بایست کوشش عمده مصروف رشد صنعت گردد که ۴۷ درصد مجموعه سرمایه گذاری های برنامه به آن اختصاص داشت. در این زمینه مقام اول با افزایش تولید های معدنی و به ویژه نفت و بیتوم داده شده بود و مقام دوم به رشد صنعت سبک. پیش بینی شده بود که در عرض دو سال مذکور یک مجمع پارچه بافی، مجمع پارچه بافی «ستالین» یک کارخانه قند در مالیک، یک مرکز برق در سلپته، و چند کارخانه دیگر ساخته شود. رشد پیشه وری و کئوپراسیون وسیع تر این بخش، می بایست نقش مهمی در غلبه بر مشکلات تأمین نیازمندی های اهالی از حیث مواد صنعتی ایفاء کند.

در عرصه کشاورزی پیش بینی می شد که تولیدات کشاورزی در اثر توسعه سطح بذر افشانی، ارتقای بازدهی، مکانیزاسیون، بهتر کردن زمین ها و غیره افزایش یابد.

ادامه دارد...